

Men der er ét punkt – og det synes jeg altså også, hr. Elmquist skal forholde sig til – som jo også ligger i klar forlængelse af den beretning, der er afgivet af Retsudvalget, og det handler om det, der hedder god sygehusstandard, som er et af kernepunkterne.

Også spørgsmålet om enestuer er et af dem, og det undrer os – og det burde også undre hr. Elmquist – hvorfor man ikke tager skridtet og simpelt hen formulerer en § 2 om, at det er en ret, som patienterne har. Så kan det godt være, man skal have nogle bemærkninger om, at det nok ikke kan etableres inden for den næste måned, men det tager et par år eller sådan noget; men det ville lægge et klart pres på amterne, og det ville i øvrigt ikke være i modstrid med, hvad man ellers laver af aftaler.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jamen jeg skal meget gerne kvittere over for de tre, der har været på talerstolen, og medgive, at de i og for sig har haft de her synspunkter hele tiden. Jeg hæftede så heller ikke betegnelser på partierne, da jeg stod heroppe.

Jeg kan erklære mig enig med hr. Peter Due-toft i, at man kan og bør skuffes over den manglende opfølgning på den kritik, som § 71-udvalget adskillige gange og helt berettiget har rettet mod Nordvang, men det er jo så i en specifik sammenhæng, og jeg synes, vi skal være meget forsigtige med derfra at springe til den næste konklusion.

Jeg er da glad for, hvis hr. Bruno Jerups vurdering af debatten i dag er mere korrekt end min. Jeg har siddet og lyttet. Jeg har ikke været i salen hele tiden, det må jeg erkende, men jeg har siddet og lyttet, dér hvor jeg var. Men jeg har måske været for pessimistisk. Jeg håber da, at det bliver bevist senere hen.

Jan Køpke Christensen (FP):

Da Fremskridtspartiets ordfører ikke kan være til stede, skal jeg tilkendegive Fremskridtspartiets holdning til det foreliggende lovforslag.

Forslaget blev som bekendt fremsat i sidste folketingssamling og fik dengang en meget grundig behandling.

Da der ikke umiddelbart var flertal for det daværende forslag, skrev Retsudvalget som bekendt en beretning over forslaget og opfordrede ministeren til at fremsætte forslag i overensstemmelse med udvalgets tilkendegivelser.

Det, vi i Fremskridtspartiet lagde vægt på, var, at vi fik en god psykiatrisk sygehusstandard, hvor miljøet blev så godt, at patienterne så hurtigt som muligt blev raske nok til igen at kunne klare sig selv eller klare sig med en begrænset støtte i dagligdagen.

Det andet element, vi lagde vægt på, endog meget stor vægt, var, at patienterne ikke bare skulle udskrives og overlades til sig selv, men at der skulles aftales en udskrivningsplan, så andre instanser var klar til at tage over, når patienterne blev udskrevet.

Endelig er der hele diskussionen om patienternes rettigheder, herunder spørgsmålet om patientrådgivere. For Fremskridtspartiet er det altså vigtigt, at vi så vidt muligt sikrer patienternes retssikkerhed, samtidig med at den nødvendige behandling naturligvis foretages. Det er en kæmpediskussion, og netop det element er nok det, vi har brugt mest tid på i udvalget.

Fremskridtspartiet mener, at ministeren med sit forslag har fundet den rigtige balance. Om det så er godt nok, må vi diskutere videre i udvalget, som nogle har været inde på.

Fremskridtspartiet kan umiddelbart støtte lovforslaget og er naturligvis indstillet på en positiv udvalgsbehandling.

Bruno Jerup (EL):

Der er mange positive elementer i lovforslaget, som det foreligger, men der er bestemt også områder, hvor Enhedslisten kunne ønske sig en opstramning. Man kan ikke betragte et enkelt element af psykiatrien isoleret. De elementer, loven handler om, hænger jo i høj grad sammen med de tilbud, der i øvrigt gives til medborgere med psykiatriske lidelser bl.a. via socialpsykiatrien, distriktspsykiatrien og resten af sygehuspsykiatrien.

Det bekymrer os, at brugen af tvang viser sig at være stigende. Det bør ses som et symptom på både den stigende udstødning i samfundet generelt og på, at de eksisterende tilbud i psykiatrien bredt set ikke er gode nok. Der er stadig alt for få sengepladser i de psykiatriske sygehuse, eller også er udbudet af botilbud uden for sygehusene for smalt. I hvert fald opholder mange psykisk syge medborgere sig i dag på hjemløseinstitutioner og på gaden uden at få den fornødne hjælp.

Visionen om, at psykisk syge skal være mindst muligt indlagt på traditionelle psykiatriske afdelinger, er rigtig, men den fordrer, at der til gengæld er en bred vifte af tilbud i øvrigt.